

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2012. február 2.
(csütörtök)**

Horváth Géza

APOSTOLOK A HARCMEZŐN

Alapige: Máté 10,32-33

„Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt, aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt majd én is megtagadom mennyei Atyám előtt.”

Imádkozzunk!

Hálaadással köszönjük neked ezt a hideg estét is, Urunk, és áldunk, hogy a te igéd melegségének, fényének a közelébe hívtál bennünket, és itt telepedhettünk le.

Könyörgünk hozzád, hogy áldd és szenteld meg a mi összejövetelünket. Tedd istentiszteletté azzal, hogy te is itt vagy, hiszen ígéreted van erre.

Áldunk, hogy a mai napot is megfuthattuk. Köszönjük, hogy ahol voltunk, amit tettünk, abban velünk voltál, érezhettük sokan a te jelenlétedet, tanácsodat vezetésedet.

Kérünk, fogadd el, amikor eléd hozzuk bűnbánatunkat, mindazt, amit a mai napon vétettünk, amiben ellenkeztünk veled, amiben nem hallgattunk rád.

Bocsásd meg, hogy sokszor olyan kedvtelenek vagyunk, életünk oly sokszor örömtelen, erőt vesz rajtunk a csüggedés, a letargia. Bocsásd meg, Urunk, ha elfelejtettük a reggel olvasott igéket, amelyek vezethetnének, bátoríthatnának, vigasztalhatnának bennünket.

Kérünk, könyörülj meg rajtunk, hogy a mai tanítást is értsük. Adj nekünk halló fület, nyitott szívet. Köszönjük azokat, akik itt vannak. Kérünk azokért, akik betegség vagy akadályoztatás miatt nem tudnak köztünk lenni. Áldd meg őket is ott, ahol vannak, akár a betegágyon, akár tennivalóikban, munkáikban.

Kérünk, áldd meg a családok estéit, amikor összegyűlnék a gyermekek, felnőttek. Add, hogy egymást szeretve tudják a napot értékelni, neked hálát adni, és igét olvasni, imádkozni.

Kérünk, örökkévaló Urunk, Szentlelked által végy körül bennünket, szenteld meg szívünket, készíts neved imádására, magasztalására.

Ámen.

Igehirdetés

Bizonyára sokan olvasták a mai újszövetségi igét a kalauzunk szerint. Akik még az előző napokon is olvasták Isten igéjét, azok tudják, hogy ez a két mondat, amit felolvastam, és Krisztusnak abból a tanításából valók, amikor a tizenkét tanítványt kiküldi. Az egész résznek az a felirata: Jézus kiküldi tizenkét tanítványát.

A ma esti szolgálatomnak először azt a címet adtam: Apostolok a munkamezőn. Aztán változtattam rajta, miután többször elolvastam az egész fejezetet, és úgy találtam azt a címet adni: Apostolok a harcmezőn. Jézus Krisztus ugyanis nemcsak munkamezőre küldi ki az apostolokat, hanem ez a munkamező, amelyben a tájak fehérek az aratásra, harcmezővé lesz a számunkra. Ha valaki elolvassa ezeket a verseket, akkor látni fogja és megérti, hogy miről is beszélek.

Apostolok a harcmezőn. Jézus Krisztus úgy küldi ki őket a harcmezőre, hogy hatalmat ad nekik, utána pedig felkészíti őket. Tehát nem kell nekik készületlenül, tanulatlanul menni a harcmezőre.

Jézus Krisztus magához hívja a tizenkét tanítványt és kiküldi őket. Így kezdődik a tizedik rész. Azután jön a tanítás: mit csináljanak, mit ne csináljanak, hogyan viselkedjenek, mi fogja őket érni, és ebben a tanításban hangzik el ez a mondat: „Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszik mennyei Atyám előtt...” Jézus Krisztus a missziói munkában mindenki-re számít, ezért mind a tizenkét tanítványt kiküldi.

Tudjuk, hogy volt Jézusnak olyan terve is, amikor három tanítványt hívott magához, amikor három tanítványt visz fel a hegyre. Volt, amikor elküldött kettőt, hogy menjetek, ezt meg azt intézzétek el. Most magához hívja a tizenkettőt és mindet kiküldi.

Miért nem hagyott Jézus maga mellett is tanítványokat? Bizonyára szüksége lett volna rá. De Ő mind a tizenkettőt kiküldi. Ennek van képletes üzenete a számunkra, mégpedig az, hogy Jézus Krisztus, amikor a missziói mezőre, a harctérre küldi az övéit, akkor mindenkit ki akar küldeni. Lássuk meg, ez az ige Jézus Krisztus minden megváltott, újjászült, újjáteremtett gyermekére vonatkozik.

Menj ki a harcmezőre! Jobb lenne a hegyen lenni és gyönyörködni Jézus Krisztus dicsőségében. Ő azonban azt mondja: menjetek ezt elbeszélni. Menjetek... menjetek... Hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek.

Miről is beszél nekünk az, hogy mind a tizenkét tanítványt kiküldi, még akkor is, ha majd kettesével fognak menni esetleg? Ezzel azt akarja nekünk a mi Urunk elmondani, hogy az Isten országának az ügye ezen a földön mindig a gyülekezetnek az ügye, az mindig a közösségnek az ügye. Az nem egyszemélyes magánvállalkozás, hanem mindenki ügye kell, hogy legyen. Mind a tizenkettő menjen.

Aztán azt is akarja ezzel a mi Urunk mondani, hogy erre éppen ezért mindenkinek készen kell lennie. Az Ő megváltottjainak erre készen kell lennie. Mindenki erre számíthat, és mindenki erre számítson, hogy Jézus Krisztus kikül-

di, hogy tanú legyen, és tegyenek vallást az emberek előtt róla. Mert aki vallást tesz róla, arról majd Ő is vallást fog tenni a mennyei Atya előtt.

Milyen csodálatos tanítása ez Jézusnak, hogy mindenkinek készen kell lennie. Nem arról van szó, hogy aki elvégzi sikeresen a tanfolyamot, az kimehet. Jézus nem azt mondja: adok nektek bizonyítványt, aki átmegy, aki legalább elégséget kap, az menjen a misszióba, hanem azt mondja: mindenki menjen. Nem választja ki, hogy te jól tudsz beszélni, te jól tudsz érvelni. Nem mondja Jézus, hogy te szelíd vagy, majd meggyőződ szelídségeddel őket. Mind a tizenkettőt küldi, akik különbözőek voltak, mind használható, mind hadra fogható, mind a tizenkettőnek katonának kell lenni a harcmezőn, az Isten országának a harcmezőjén, amely ezen a földön van.

Végül ebben a szakaszban az Úr Jézus elmondja nekünk, hogy mire számíthat a kiküldött sereg. Azt gondolnánk, hogy arra számíthat, hogy békésen hirdetheti az evangéliumot. Nem! Illúzióink ne legyenek, ezeket felejtsük el. Mit mond Jézus? Néhány verset olvasok a 10. fejezetből: „Ha pedig valaki nem fogad be titeket, meg sem hallgatja szavaitokat: menjetek ki abból a házból vagy városból, még a port is verjétek le lábatokról.” (14. v.) „Íme, én elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé: legyetek tehát okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok. Óvakodjatok az emberektől, mert átadnak a törvényszékeknek, és megkorbácsolnak zsinagógáikban, sőt helytartók és királyok elé hurcolnak énmiattam, tanúbizonyságul nekik...” (16-18. v.)

Aztán így folytatja Jézus: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre. Nem azért jöttem, hogy békességet hozzak, hanem hogy kardot. Azért jöttem, hogy szembeállítsam az embert apjával, a leányt anyjával, a menyét anyósával, és így az embernek ellensége lesz a háza népe. Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, az nem méltó hozzám, aki jobban szereti fiát vagy leányát, mint engem, az nem méltó hozzám...” (34-37 v.)

Mire számíthat Isten gyermeke? Arra, hogy a világ ösztűz alá fogja venni őt. Arra számíthat, hogy a világ céltáblája lesz, és ott ahol tudják, gáncsolják, kihasználják, rátaposnak. Jézus Krisztus azonban felkészíti a tizenkét apostolt arra, hogy mire számíthatnak.

Amikor kimennek a tanítványok, úgy legyenek, mint én. Annak idején egyházi iskolákba menő diákokat készítettem fel. Sok mindent elmondtam nekik, sok negatívumot is. Nem kell várni az übert, a legfelső kategóriát, bár lehetne. Azután két hét után boldogan jönnek haza, szájuk fülükig ér. Mondom nekik: minek örültök annyira? Annak, hogy nincs is olyan sok rossz, mint amiről beszélt tiszteletes úr.

Jézus Krisztus sok rosszat elmond. Amikor a tanítványok visszajönnek, jelentést tesznek, akkor még örülnek is — mert tudjuk, hogy ilyen is megtörtént. Jézus az ő örömüknek okát másban jelölte meg. Örömötök oka viszont ne az legyen, hogy még az ördögök is engednek nektek, hanem az, hogy a ti nevetek fel van írva a mennyben.

Lehet öröme a katonának? Nem tudom, hogy a földi életben lehet-e, amikor én katona voltam, nem sok volt, igaz háborúba sem kellett mennem. De az

Isten katonájának lehetnek örömei. A harcmezőnek is megvannak az örömei. Miben? A győzelemben. Aki térdre tud hullani, aki le tud borulni Jézus előtt, az számíthat a harcmezőn győzelmekre. Ezek viszik tovább az életét, és ezek erősítik őt.

A harcmezőn található dolgokból egyetlen mondatot emelek ki, mégpedig azt, amit Jézus így mondott: „Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt...” Vagyis az Isten gyermekeinek a bizonyágtétele, vallástétele, hitvallásainak következményei vannak az örökkévalóságra nézve. Tehát a mi Jézus Krisztusról való vallástételünknek örökkévaló következményei vannak. Nem felejtődnek el, mert Jézus Krisztus számon tartja azokat.

Ez a szó, hogy vallást tenni, olyat jelent, hogy egyetért, megvall, bevall, nyíltan megmond, nyilatkozik. Valaki mellett hitet tesz. Ez összetett szó, két része van: valakivel együtt, egy helyen tartózkodni, a másik pedig a logosz, az ige. Ebből a két szóból, ha szabad fordításban lehetne mondani, így hangzana: együtt az igével.

Az ige a számunkra nemcsak a beszéd, a logosz a Bibliában, hanem Jézus Krisztus, az Isten igéje (János 1. szerint). Ez testté is lett. Te vagy az ige, Jézusom — mondja egy énekünk. Vagyis azt jelenti, hogy a harcmezőn, Isten gyermeke, nem vagy egyedül, ha együtt vagy az igével. A vallástétel nem jelent mást, csak azt: együtt lenni az Igével, és akkor énekelhetjük és vallhatjuk: „Erőnk magában mit sem ér, mi csakhamar elesnénk, de küzd értünk a hős vezér, kit Isten rendelt mellénk. Kérdezed ki az? Jézus Krisztus az, Isten szent Fia. Ő a mi diadalmunk.”

Röviden: három dolgot szeretnék kiemelni ebből az igéből.

- Az egyik, ha valaki Jézus Krisztusról vallást tesz, akkor arról tesz vallást, hogy kihez tartozik. Kié az élete. Így énekeltük az előbb: „Én az Úr Jézus Krisztus tulajdona vagyok. Rajtam irgalmas szent voltának kegyelmei nagyok.” A harcmezőn csak így lehet harcolni: tudom, kié vagyok. Tudom, hogy kié lettem. Tudom, ki az életemnek az Ura. Tudom, hogy nem a magamé vagyok, hanem az én hűséges megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona. Aki az Ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget tett, és az ördögnek minden hatalmából megszabadított.

A katona így őriztetik meg a harcmezőn. Isten gyermeke így kap oltalmat és erősséget, és Istennek a jelenlétét, szentségét, bátorítását, hogy tudja: az Övé vagyok. Nem magamtól vagyok itt, ahol vagyok. Nem én akartam a harcmezőre jönni, de valaki kiküldött. Valaki azt mondta: menj! Valaki azt mondta: harcolj! Valaki azt mondta: hirdesd, hogy a Szabadító elközelgetett. Tudom, hogy kihez tartozom.

A Cselekedetek könyvében a 19. fejezetben olvassuk: Szkéva fiai próbálják azt csinálni, amit Pálék, csak ők nem kaptak hatalmat, ők nem kaptak erőt. Szkéva fiai megpróbálnak egy gonosz lelkektől megszállott embernek így szólani: „Kényszerítünk titeket arra a Jézusra, akit Pál hirdet!” (ApCsel 19,13). Ők is ki akarják űzni ezeket a gonosz lelkeket, mert Páltól azt látták. Milyen nagy-

szerű. Megy Pál apostol és parancsol. A lélek kimegy, az ember megszabadul. Csináljuk mi is! És Szkévának a fiai ezt akarják. Igen ám, de ők úgy mennek a harcmezőre, hogy nem küldettek, nem hatalmaztattak fel senkitől.

Nagyon veszélyes dolog harcmezőn lenni úgy, hogy nem küldettem, és nem hatalmaztattam fel. Az ember sebezhető. Ezek is sebezhetők lesznek, aztán a gonosz lélektől gyötört ember pedig rájuk ugrott, legyűrte őket, fölējük kerekedett, úgyhogy meztelenül és sebesülten futottak ki abból a házból. Ez az ember, akiben a gonosz lélek van, üti-veri őket. Elbír a hét fiúval, mert nem küldettek, nem hatalmaztattak fel.

Isten, amikor valakit kiküld, mindig felhatalmazza. Kiküldi Mózeszt. Mózeszt azt kérdi: hogy menjek, Uram? Úgy, hogy a Vagyok küldött téged. Csak ennyit mondj a fáraónak: megvan a felhatalmazás. Mózes megy, odaáll a fáraó elé, akiről eddig azt hitte: keresztben lenyeli. Nem, mert felhatalmazlak. Menj és mondd!

Milyen jó, amikor Isten így küld ki valakit. Mikor Jézus Krisztus így küld el valakit. Amikor Jézus Krisztus felmegy a mennybe, ezt az Ő kiküldő parancsát ráruházza a gyülekezetre. Nem maradunk kiküldetés nélkül. A Cselekedetek könyvében azt olvassuk: ráruházza Jézus Krisztus a gyülekezetekre. A gyülekezetnek lesz majd joga, kötelessége kiküldeni a tagokat. Ez azt jelenti: ott állunk a hátatok mögött. Ez azt jelenti, hogy Jézus nevében és a mi nevünkben mehetek. Azt jelenti: ide kell visszajönnötök beszámolni. Így olvassuk, hogy visszamennek a kiküldöttek örömmel. Még a pogányoknak is adott Isten megtérést az életre.

Amikor valaki kiszabadul, mint küldött, a börtönből, első útja oda vezet, ahol a gyülekezet van, mert Jézus Krisztus ezt a szerető, imádkozó, mögöttük álló kiküldő hatalmat ráruházza az Ő népére, a gyülekezetre.

- A második, amiről szólni szeretnék. Amikor Jézus Krisztus kiküld valakit (tehát kihez tartozom, ez az első), és amit komolyan kell venni: a kiküldött egyetért kiküldőjével. Olyan nincs, hogy a kiküldött nem ért egyet azzal, aki őt megbízza.

Ebben a szóban: vallást tenni, ez is benne van: egyetérteni. Aláírom. Hivatalos papírokon szokott lenni egy ilyen mondat: a felek elolvasás után, mint akaratukkal mindenben egyezőt, aláírták. Amikor Jézus Krisztus kiküld valakit, akkor a küldött aláírja, hogy ő mindennel egyetért. Ezért lesz egyértelmű a küldetése a küldetése, missziója, igehirdetése, vallástétele. Ebben, hogy vallást tenni, nemcsak az egyén vallástétele van, hanem a közösségé is. Ha vallást tesznek az emberek előtt — többes számban. Jézus Krisztusnak a vallástétele ebben a világban nemcsak az egyénre vonatkozik, hanem magára az egész gyülekezetre is.

Az utóbbi időben több szó esett a hitvallásosságról, ha tetszik: identitásról. Nem hiába, és nem véletlenül mondom mindig azt, hogy ismerni kell a hitvallásunkat. Csak az lehet a gyülekezetnek a tagja, aki egyetért a hitvallásokkal. Aki azt mondja: igen, elfogadom. Ami ebben van, az rám nézve kötelező. (Ha valaki a horgászegyesületbe lép, ott is van szabály, el kell fogadni. Belép a va-

dászegyesületbe vagy a sportolók klubjába, ott is van szabály. Bemegy valaki az iskolába, ott fel van függesztve a házirend – vagy elfogadod, vagy mehatsz más-hova, de ha valaki ott van, ahova bement, azt jelenti: elfogadom).

A hitvallás azt is jelenti: egyén és közösség együtt elfogadja azt, amit az ő kiküldő Ura hangsúlyozni kíván a szolgálatra nézve.

- A harmadik: a kiküldöttnek még egy dologgal számolnia kell: képviseli-e azt, aki engem elküldött?

Itt a tanítványoknak ezt nagyon keményen kell képviselniük. Mit jelent a vallástétel az emberek előtt? Azt, hogy nagyon keményen és határozottan képviselem azt, amit a küldőm reám bízott, amivel megbízott. Ha valakit megválasztanak, mondjuk országgyűlési képviselőnek, akkor neki jó esetben azt kell képviselnie, aki őt megválasztotta. Ha a nagykövet külföldre megy, akkor neki azt az országot kell képviselnie, annak az érdekeit, törvényét, igazságát, lakóit, akinek a követe. A küldő érdekeit kell képviselnie.

Ha azt képviseli a küldött, amivel az ő küldője megbízta, akkor ezekkel fog találkozni: ösztűzzel. Egy sorozatvető semmi ahhoz képest, amilyen támadásokat fog kapni. Jézus elmondja: családon belüli viszályok. Mert ha az egyik hívő lesz, akkor rögtön meghasonlás támad, a hívő ösztűz alá kerül, de ki fogja bírni, mert Isten hatalma őrzi majd hit által az üdvösségre. De ez a következmény. Nem lehet megúszni, nem lehet megspórolni. Lehet, hogy valaki a munkahelyén éli át ugyanezt. „Meghasonlást támasztok.” Nincs olyan, hogy nagy, szent békesség. Jézus Krisztus az övét ebből az illúzióból kirángatja.

És mit akar a ma embere, mit akarnak az emberek? A békesség kedvéért ne valljuk meg. De mit jelent legtöbbször a békesség? Azt, hogy a hívő feladja azt, amivel megbízta az ő küldője. A hívő visszakozzon, legyen langymeleg. Azt jelenti a békesség, hogy elveszti azt az erőt és hatalmat, amivel Jézus Krisztus őt megbízta és felhatalmazta.

Egy példa: valamikor sokat jártam a piacra. Messze voltak a piacok, és nekem sokat kellett vásárolni, mert nagy volt a család és még ötven öregünk is volt. Bőven kellett a kisbuszt megpakolni termékekkel. A nagybani piacon egymás mellett állnak az atyafiak és árulják anyagaikat. Ha valamit drágának tartottam, akkor próbáltam alkudni. Viszont ha valamit túl olcsónak találtam, akkor többet fizettem érte, mert szégyelltem, hogy annyi munkáért olyan kevés fizetést, árat kap valaki, mert most jó volt az idő, és sok a karfiol vagy káposzta. Többször előfordult, hogy ki volt téve az áru, de nem volt ott az árus. Ilyenkor rábízta a szomszéd árusra, hogy segítsen be, árulja az övét is. És amikor az ember kérdezte: nem lehetne-e olcsóbban? Akkor a szomszéd árus azt mondta: nem az enyém, nem adhatok árengedményt. Megértettem.

Értitek? Nem az enyém, nem adhatok belőle engedményt. Az enyémből adhatok. Tessék idejönni, én adok. Az övéből nem adhatok, mert csak rám bízta. Értjük, hogy Jézus Krisztus katonája mit mond a munkamezőn, és mit mond a harcmezőn? Nem tudok engedményt adni, mert nem az enyém. Nem az én evangéliumom, bár azonosultam vele, de az evangélium Jézusé. Nem tudok engedményt adni a hit által való megigazulás tanából, hogy egyedül Jézus Krisz-

tus halálába vetett hit által igazulunk meg ingyen Isten kegyelméből. Jézus felment a mennybe és ránk bízta az evangéliumot, nem tudunk engedményt adni.

Mi a keresztség, mi az úrvacsora, mi a megtérés, mi az újjászületés, mi a megszentelődés, mi az egyház — nem tudunk engedményt adni belőle, mert Jézus Krisztus ráírta, megmondta, meghatározta, világosan körülírta. Ha ezt valaki olcsóbban akarja, olcsó bűnbánatot, megtérést, újjászületést, egyházat, sákramentumokat akar, nekünk azt kell mondani: nem tudjuk olcsóbban adni, mert Jézus Krisztus a gazdája. Én küldött, szolga vagyok. Rám csak azt bízta, hogy vallást tegyek, hogy itt képviseljem Őt. Rám azt bízta, hogy majd számoljak el vele, ha visszajön.

Mert azt mondja Jézus: „Íme, eljövök, és az én jutalmam velem van.” Rám azt bízta: számolj el. Ahogy nemrégén hallottuk: Adj számot a te sáfárságodról, mert ha nem tudsz, akkor többet nem lehetsz sáfár. Nem tudjuk olcsóbban adni.

Isten gyermekei harcmezőn vannak, de ott kell, hogy legyenek. Ezért ne féljünk, ne ijedjünk meg, ne hátráljunk meg, hanem vegyük komolyan az ige biztatását: harcold meg a hitnek szép harcát, nyerd el az örök életet, amelyre hívatattál.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, mindazt a hatalmat, tanítást és felkészítést, amit nekünk adtál, nemcsak az első apostoloknak, hisszük, hogy minden gyermekednek.

Megvalljuk őszintén: hadi tudományból, harci cselekvésekből keveset tudunk, bár próbáljuk harcolni a hit harcát, de sokszor nem tőled kapott, tőled hitelesített fegyverekkel, hanem a saját eszközeinkkel. Ó bárcsak ledobnánk ezt magunkról a harcmezőn úgy, mint ahogy Dávid ledobta, és megmondanánk: nem bírok én ezekben járni. Amit azonban te adsz a kezünkbe, azt hadd tudjuk felhasználni.

Bocsásd meg, amikor engedményt akarunk adni, amikor a sajátunkként bántunk az evangéliummal, az igével, a megbízatással, a feladattal. Bocsásd meg, amikor olyan mezőre megyünk, ahol nem kellene lennünk, és amikor olyan mezőre nem megyünk, ahol pedig látni szeretnél minket. Adj nekünk bölcsességet, tanácsot, vezetést.

Kérünk, áldd meg életünket, éjszakánkat, holnapi napunkat. Te tudod, mennyi dolgunk, feladatunk van, milyen nehézségeket hordozunk szívünkön, életünkben, családjunkban. Te tudod, Urunk, kik azok, akik küszködnek, akik betegek, akik szomorú szívűek. Köszönjük, hogy mindenkit eléd lehet tenni ma este is imádságban.

Kérünk, áldd meg a te harcoló népedet, Urunk, adj győzelmet. Tudjuk, hogy győztesek leszünk, csak te légy velünk.

Ámen.

Walch J., 1876. 397.

Ó, Si-on, éb-redj, töltsd be kül-de-té-sed,
 Mondd a vi-lág-nak: haj-na-lod kö-zel!
 Mert nem hagy az, ki né-pe-ket te-rém-tett,
 Sen-kit sem éj-ben, bűn-ben vesz-ni el.
 Légy ö-röm-mon-dó, bé-ke kö-vet, Hir-desd:a
 Sza-ba-dí-tó el-kö-zel-ge-tett!

2. Lásd: millióknak lelke megkötözve, Rablánc-ként hordoz sötét bűnöket; Nincs kitől hallja: Megvál-tónk keresztje Mily gazdag élet kútja lett neked. Légy örömmondó, békekövet, Hirdesd: a Szabadító elközel-getett!

3. Mondd minden népnek: elveszett juháért Mit tett a Pásztor — csuda szerelem — Földig hajolt a kár-hozott világért S meghalt alant, hogy élhess odafenn. Légy örömmondó, békekövet, Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!

4. Küldj fiaidból, akik nem hiába Élvezik kin-csed: hirdessék szavad; Öntsd lelked értük győzelmes imába: Mindent, mit adtál, Krisztus visszaad. Légy örömmondó, békekövet, Hirdesd: a Szabadító elközel-getett!

5. Ő visszajön, Sion, előbb, mint véled, Felfedi titkát minden szív előtt. Egy lélekért se érjen vádja téged, Hogy te miattad nem látta meg Őt. Légy örömmondó, békekövet, Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!

Thomson A. Mária, 1870.